

първыя кжща-та ся запали отъ една малка искра и изгорѣ; вторыя плувна въ раны отъ питы до главж и умрѣ; третія ходяше по пжтя и думашче неправедно заточили священника, съ плачъ ся каеше догдѣ и той ослѣпя. Тжй и трима-та пріехж отъ Бога правѣднж-тж си заплатж.

Печаль—скърбь.

Солонъ философъ кѣту намѣрилъ одного пріятеля печалень, покачилъ го на сръдградскж-тж кулж и му рѣкълъ: Поглѣдни на всички кжщя и помысли колко скорби сж были подъ тѣхъ, и колко има, и колко ще бжджтъ; да знаешъ че нѣма никой домъ безъ печаль. Нѣма радость истенна на тоя лъжовень свѣтъ.

Любовь кѣмъ родители-тѣ.

Кимонъ, единъ прѣстарялъ Атинянинъ, ся отсѣди да умрѣ въ тѣмницж отъ гладъ. При него не пуцахж другито отсвѣнъ дщеря му Порж, Коя-то имаше дѣте на кърмж. Всѣкога, кога-то утиваше при бащж-си, стражари-тѣ ѣж прѣглѣдвахж да не му носи хлѣбъ. И кѣту живѣяше толкозъ врѣмя гладень, чюдяхж ся какъ неумира. Единъ день кѣту прѣглѣдахж тайно, видяхж че дщеря му го кърми кѣту дѣте, и го укрѣпываше да живѣе. Стражари-тѣ ся зачю-